

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Allerførst vil jeg sige, at når fru Margrete Auken ærgres sig over de legekammerater, regeringen har fået, så fornemmer jeg jo tydeligt ærgrelsen over, at det ikke er hende, der er legekammerat. På ny fornemmer man den surhed over, at afmagten har bredt sig til dem, der tidligere troede, at det var dem, der bestemte.

Med hensyn til det saglige vedrørende ulandsbistand vil jeg lige sige til hr. Morten Helveg Petersen, at det jo ikke er næsten, vi giver ulandsbistand. Det er faktisk en misforståelse. Næsten hjælper vi. Ulandsbistand er selvfølgelig politik. Det betyder, at man selv har en interesse i at hjælpe dem, der er fattige.

Kl. 16.30

Altså det er så karakteristisk med hele denne abstrakte idealisme, hvorefter man tror, at det er den sande gode gerning. Nej, politik – men det ved disse politikere åbenbart ikke – det handler om interesse, det handler om magt.

Og når der er en del af verden, der er meget fattig, og en der er rig, så er det i den rige verdens egen interesse at søge at udjævne det skel, der er mellem rig og fattig, fordi det sikrer en stabil verden. Det er meget enkelt. Men det er karakteristisk, at det er sagligt, det er konkret, og det er derfor ikke noget, som disse abstrakte idealismer overhovedet forholder sig til. De forholder sig kun til det rent abstrakte.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Hr. Morten Helveg er inde på det med de 0,7 pct., og jeg synes egentlig, jeg har sagt det mange gange, men jeg kan godt sige det igen: 0,7 pct. er ikke et helligt tal. Jeg nævnte 0,7 pct., fordi FN har anbefalet det, og derfor synes jeg, det var interessant at nævne det, i og med at Danmark jo ligger langt højere end de 0,7 pct. i dag. På den baggrund mener jeg, at der er mulighed for også med meget stor enighed i Folketinget i virkeligheden, at man inden for de rammer kan finde noget fornuftigt omkring ulandsbistanden – hvis ellers de her legekammerater overhovedet vil ud af deres skur, de er jo lidt svære at få på banen, må jeg nok sige, både Socialdemokratiet og De Radikale og SF, men lad det være.

Det skal vel at mærke være på en måde, hvor man hjælper demokratier, hvor man hjælper lande, f.eks. Afghanistan, som er i en opbygningsfase. Alle må da have en interesse i, at vi sikrer, at der nu forhåbentlig kommer fred og ro

i Afghanistan, og at der ikke kommer de her store flygtningestrømme, som vi har set tidligere fra krigsområder.

Hr. Jann Sjursen polemiserer lidt omkring det, som hr. Søren Krarup siger. Jeg vil sige, at jeg er fuldstændig enig med hr. Søren Krarup, og jeg forstår egentlig ikke rigtigt, hvorfor man skal forsøge at sige, at der skulle være nogen form for uenighed her. Vi er fuldstændig enige i den linje, der er lagt, og vi mener faktisk, at der vil være god grund til, at man fra Folketingets partier på venstrefløjen, hvis vi endelig skal sige det, prøver på at gå aktivt ind i noget konstruktivt her. At man bruger det, man bl.a. skriver i sit forslag til vedtagelse i dag til at gå kritisk til værks, når vi ser på den ulandsbistand, der bliver givet.

At man tager udgangspunkt i, at der findes nogle folkelige organisationer, som gør et bravt stykke arbejde også i forhold til normal ulandsbistand, f.eks. Folkekirkens Nødhjælp, der samler penge ind, og hvor mange, mange mennesker rundt omkring i landet giver deres bidrag til forhåbentlig at få en bedre verden. Jeg tror, der er mange familier, der har det med at give en tyver eller en halvtredser eller en hundredkrone-seddel, når der kommer et girokort ind ad døren fra de organisationer. Det er jo i virkeligheden det folkelige engagement, vi gerne skulle have frem, i stedet for at det er statsstyring, program-samarbejdslande og Danida, statslige termer det hele.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Den sidste, jeg har på min kalender her for en kort bemærkning, er fru Margrete Auken.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Da Dansk Folkeparti åbenbart både har flere ordførere og flere programmer, kan det jo være svært at forholde sig til, hvad det er for nogle legekammerater, regeringen har allieret sig med.

Jeg vil så lige sige af hensyn til historikken, at nedskæringerne på Zimbabwe kom massivt for længe, længe siden, og det sidste, der blev skåret i, var faktisk noget ngo-bistand til aids-programmer, hvor man kan spørge sig selv om, om det er og var rigtigt. Det er faktisk en meget sørgelig historie, og jeg vil sådan set bede statsministeren genhøre udsendelsen om »Agenda 2000« fra i søndags om aids, hvor netop lederen af programmet i Harare, som altså er et rent ngo-program, fortæller, hvad der sker, når man ram-